

EL SEGREST DE MOLLY BAILEY

Jesús Cortés

1

El detectiu

Era el 5 de setembre del 1888. Dimecres. Londres va despertar davall d'un cel de color cendra. Feia un dia rufolós, de vent i plugim, de llambordes relliscoses i tolls d'aigua als carrers. El detectiu Sam Coffin, com sempre de bon matí, acostumava a anar al despatx fent una bona passejada des de Devonshire Square fins a Lombard Street. Tenia bona cama i, a pesar del seu passat entre bandolers, l'aparença de tot un *gentleman* sexagenari. Quan eixia de casa passades les huit, el trànsit humà que acudia a peu al treball presentava quasi sempre el mateix aspecte; empleats del govern, caixers de bancs, corredors de borsa, treballadors de fàbriques, botiguers... Tanmateix, aquest 5 de setembre el dia era tan rúfol i gris que el detectiu s'estimà més llogar una berlina.

–Continua la investigació de l'assassinat de Whitechapel! –anunciava un xavalet en veu alta mentre venia diaris a recer de la balconada d'un hotel.

El detectiu li va comprar un *Daily Telegraph* abans de posar-se en camí. Quan la berlina començà a rodar, va fer una ullada a la primera plana. S'hi anunciava l'assassinat d'una prostituta al barri de Whitechapel. No en va fer massa cas. Pocs minuts després, baixava de la berlina

a Lombard Street, davant de l'edifici d'oficines on, a la segona planta, tenia el despatx. Quan va posar peu a terra, una ràfega de vent va estar a punt de llevar-li el bombí que portava posat. Per uns moments, mentre enfilava els escalons de l'entrada lluitant contra el vent i amb una mà al barret, es va dir que potser aquell dia es devia haver quedat a casa.

Així que entrà a l'edifici maleint l'oratge londinenc, el detectiu va saludar de passada el porter que romania tancat al seu cau i va pujar espolsant-se gotetes de pluja de l'abric.

A la porta del despatx hi havia un rètol daurat en què es llegia: «Samuel Coffin. Investigacions». El despatx tenia dues cambres. De la més gran, a la mateixa entrada, n'havia fet un salonet ben acollidor. Quasi tot el sòl estava cobert amb una esponjosa catifa turca. Una butaca Chester i un sofà miraven cap a una tauleta de banús presidida per un bust d'Abraham Lincoln i un cendrer de plata i cristall de roca. Al costat de la porta hi havia un penjador de peu. Les parets estaven cobertes de prestatgeries amb llibres i armariets de portes envidrades que guardaven copes i begudes. Un bon finestral omplia la cambra de claror. En conjunt, resultava un cau molt agradable. L'altra cambra, el detectiu la feia servir d'oficina.

A hores d'ara, el detectiu Coffin no duia cap cas entre mans. Tampoc es moria de ganes de tindre'n. Les rendes financeres li garantien una vida còmoda. Després de trenta anys com a detectiu a l'Agència Pinkerton de Chicago, als Estats Units, els ossos li havien dit que ja n'hi havia prou de perseguir malfactors, de vigilar canalles, o d'infiltrar-

se en grups criminals que s'estimaven més el taüt que la cel·la, amb el risc que això suposava. Tot això havia quedat a l'altre costat de l'Atlàntic, com en una altra vida. Feia quatre anys que Coffin vivia a Londres. El fet d'haver sigut agent de la Pinkerton li havia obert moltes portes que l'havien dut a relacionar-se amb clubs i cercles socials freqüentats per ministres, banquers i, per descomptat, per alts càrrecs de la policia. A Londres només feia de detectiu per dues raons: per uns bons diners a guanyar, o per motius de pes que li trabsalsaren la consciència i, en conseqüència, amenaçaren de llevar-li la son.

Com s'ha dit, Coffin no tenia casos pendents. Però aquest 5 de setembre, un d'insòlit estava a punt de trencar-li la rutina diària. El client, o més ben dit, la clienta, es deia Sarah Bailey. Tenia quinze anys, i els fets que l'anaven a dur a buscar empara en el detectiu podrien ser considerats com un seguit de coincidències que es van iniciar quan un xiquet de sis anys va morir de pneumònia a l'Hospital de Londres un parell de setmanes abans.

Sense entrar en detalls, aquests són els fets que van motivar que Sarah Bailey acabara convertint-se en la clienta més jove que Sam Coffin havia tingut mai:

El primer fet va ser la mort del xiquet de sis anys. El xiquet es deia Jim Turner i vivia en un dels pitjors barris de Londres, el barri marginal de Whitechapel, a l'East End. Pertanyia a una família d'escassos recursos econòmics.

El segon fet va tindre lloc en la vetla del xiquet, a la qual van acudir amics i veïns dels Turner. Entre els veïns eren Sarah Bailey i la seua germana major, Molly.

El tercer fet se li deu a Herbert Turner, el pare del xiquet, que va contractar els servicis d'un fotògraf perquè fotografiara el fill difunt com si dormira al llit. La fotografia anava a ser l'única imatge de record que li quedara a la família. El fotògraf es va presentar en la vetla, i va complir l'encàrrec amb la solemnitat i respecte que sempre mostrava a clientela i difunts.

Dies després de l'enterrament de Jim Turner, sense motius aparents, les germanes Bailey van ser atacades de nit quan eren a soles a casa. Dos malfactors hi van entrar a la valenta i van intentar segrestar-les. Amb Molly ho van aconseguir. Sarah pogué escapar i es va fer fonedissa en la negror boirosa de la nit. Quan de matí va reunir coratge suficient per a tornar a casa, de la seua germana no hi havia ni rastre. Sarah buscà ajuda a les comissaries de policia. Però a les comissaries només es van limitar a prendre nota de la denúncia i poc més. A Londres, que una desgraciada de Whitechapel desapareguera no era mai motiu d'alarma. Sarah no es va sentir emparada. La seua última esperança d'aconseguir ajuda li va eixir al pas, de casualitat, a l'última de les comissaries on va acudir, la que hi havia al costat del teatre Garrick a Lemn Street. L'esperança tenia forma de targeta de visita. La va pispar d'una taula. Es tractava d'una targeta del detectiu Samuel Coffin. Sarah no el coneixia, com és lògic pensar. Només hi va sentir que tenia unes patilles amples i blanquinoses, que vestia de vint-i-un botó, i que havia sabut guanyar-se el respecte d'alguns membres de l'alta societat. A la comissaria, un dels agents l'anomenà «l'americà».

Sense cap èxit a les comissaries, Sarah no va desesperar i va provar sort a l'adreça que figurava en la targeta. Aquell 5 de setembre tan malagradós, poc després que el detectiu Sam Coffin arribara al seu despatx amb el *Daily Telegraph* davall del braç, Sarah arribà també a Lombard Street amb la targeta de visita que havia pispat a la comissaria. Sarah duia la targeta a la mà. Pensà a preguntar pel detectiu al porter envellit de l'edifici. Però es va imaginar que, si feia això, el porter la miraria de dalt a baix i, pel seu aspecte rebregat, la tractaria com la gent respectable de Londres acostumava a tractar els miserables dels barris marginals. Molta d'aquesta gent respectable ni sabia que existien. Així que Sarah decidí esperar-se al carrer, amb l'esperança de veure algú de patilles amples i ben vestit entrant o eixint de l'edifici. Només resava per a endevinar la tecla i caçar-lo al vol. Cansada i morta de fred, Sarah s'arrecerà davall d'un balcó de l'edifici d'enfront, al costat de l'aparador d'una botiga de barrets i complements masculins. Allí es quedà, fuetejada pel vent.

El detectiu la va veure per primera vegada quan va seure al costat del finestral, acompanyat del diari i una copeta de xerés. No en feu massa cas. Coffin es va aponar a la butaca i va desplegar el diari. Començà a tafanejar-ne els fulls sense massa interès. Tanmateix, sempre que el detectiu n'alçava la vista i veia Sarah allà baix, s'adonava que aquella joveneta malforjada, a soles davall d'un balcó i encollida pel fred, no deixava de mirar ací i allà com si esperara algú. Al principi, el detectiu continuà llegint el diari com si res: uns dies abans havien assassinat una prostituta a Whitechapel. Es deia Mary

Ann Nichols. Dos treballadors del mercat que anaven a la faena de matinada la van trobar morta a Buck's Row, un dels carrers més sinistres del barri. L'havien esbudellada. Coffin pensà aleshores que crims i morts violentes als barris marginals de Londres eren reclams perfectes per a vendre diaris.

Un altre glopet de xerés. Una altra ullada al carrer. La joveneta seguia sense moure's del costat de la botiga.

Coffin continuà llegint, saltant d'assassins a incendis a les drassanes de Shadwell o a notícies de societat. Sense massa coses a fer, va passar el matí revisant correspondència i extractes bancaris de les seues inversions financeres. Arribat el migdia, decidí anar-se'n a fer un mos a la taverna de sempre, La Taverna Daurada. Era a dos carrers. Ja l'hi tenien per client habitual.

Mentre es posava l'abric i el barret, la presència de Sarah Bailey, més que cridar-li l'atenció, ja l'havia començat a preocupar. Per experiència, sabia molt bé quan una peça no encaixava en el paisatge. I aquella joveneta no encaixava davall d'aquell balcó, a soles tot el matí, sense que ningú li fera cas i com si esperara un miracle que cap déu li anava a atorgar.

Coffin va baixar a la porteria. El porter llegia una novel·la de fulletó darrere de la finestreta. Li deien Edmund Glenn i li faltava poc per a ser un octogenari. Era coix del peu dret. De jove, havia treballat en la construcció de la columna d'Horatio Nelson, l'oficial de la Marina Reial britànica, que hi havia al cor de Trafalgar Square. Un accident amb un dels plafons de bronze, el que enaltia la victòria de Nelson en la Batalla del Cap de Sant Vicent,

en va ser el causant quan la bastida que el sostenia no en va suportar el pes i va caure a plom.

–Senyor Glenn –el va cridar el detectiu–, vinga, per favor.

El porter, poc acostumat a esperar que ningú li demanara res, va eixir coixim-coixam del cau un poc desconcertat. S'ajudava d'un bastó que l'acompanyava amb un toc-toc lent i greu.

El detectiu va assenyalar cap al carrer a través dels vidres de la porta.

–Veu aquella jove a la vorera d'enfront? –preguntà al porter.

El porter s'acostà al vidre. Tenia ulls de puça. Agusà la vista.

–Sí –contestà.

–Que la coneix?

El porter tornà a agusar la vista. Tardà a contestar.

–No. Als que treballen ací, com vosté, me'ls conec; a tots. Però de portes cap a fora no conec quasi ningú.

Tot d'una, el senyor Glenn volgué rectificar i va alçar un dit.

–Bé, conec l'apotecari del carrer de darrere, el senyor Finch, sempre tan amable. Si no fora per ell, no sobreviuria mai a la tos de l'hivern. I també conec el sastre que m'acurta els pantalons, el senyor Peabody. Abans me'ls acurtava la meua dona. Déu ja se l'emportà fa uns anys, sap? –Coffin ho sabia de sobra. El porter ho deia sempre que parlaven per qualsevol motiu.– El senyor Peabody té la sastreria a la parada de cabriolés de Cornhill. No em cobra els botons i sempre que...

Coffin tornà a assenyalar cap al carrer en previsió que el porter li poguera contar tota la seua vida, cosa que feia per capítols sempre que parlaven. Es notava que no tenia amb qui xarrar.

–I la jove? –preguntà el detectiu.

El porter tornà a mirar cap al carrer.

–De joves, en conec poques, per no dir que no en conec cap –digué–. A la meua edat...

–Gràcies, senyor Glenn. Això és tot.

–Vol que la vigile?

Coffin se'l quedà mirant.

–A la jove, vull dir –aclarí el porter.

–I per quin motiu?

El porter tornà a mirar Sarah. Negà amb el cap.

–De vegades els bandarres de l'East End es deixen caure per ací per dur a terme les seues maldats. I les dones no estan lliures de pecat. Aquella joveneta té tota la pinta d'haver vingut d'allà. Quan no troben res a robar per allà, proven per ací, ja m'entén. Encara que hui fa mal dia per a segons quines coses.

El senyor Glenn mirà cap al cel. Va posar mala cara.

–Potser és la filla d'algú que viu prop –va dir el detectiu.

El moviment de cap del porter indicava que això no semblava versemblant. De nou, tornà a mirar pels vidres i tornà a negar amb el cap.

–Vestit rebregat i vell –digué–. Cabells bruts i mal pentinats. Du una capa descolorida i les sabates brutes de fang. Per ací els carrers són empedrats. No hi ha fang quan plou.

No n'és, de la rogalia. A més, quan s'ha vist una doneta així a soles pel carrer? Això no és normal.

–Ben vist, senyor Glenn –digué Coffin–. Si algun dia em cal un ajudant, potser el contractaré.

El porter va riure. Aleshores, mentre tornava al cau i al fulletó, digué:

–Doncs afanye's a decidir-se si no vol que li firme el contracte des del clot.

Toc... toc..., se sentia.

Coffin es quedà pensarós a la porta, indecís, mirant Sarah. I no s'ho pensà més. Tot decidit, va eixir i va travessar el carrer relliscós. Sarah Bailey no s'ho esperava, això. Tot d'una, el va veure acostar-s'hi agafant-se el barret de feltre i les solapes de l'abric. Devia ser ell, Samuel Coffin, el de la targeta, l'americà de les patilles amples de qui havia sentit parlar a la comissaria de Leman Street. De sobte, una escalfor provocada pels nervis contrastà amb la gelor que li corria pel cos.

Només un xanglot d'angoixa li va eixir quan Coffin se li va plantar davant. El detectiu es quedà corprés quan la va veure de prop. A pesar del seu aspecte, Sarah era molt bonica. Tenia els cabells llargs i, com havia dit el senyor Glenn, bruts i mal pentinats. Eren com un sol emboirat per la deixadesa. Els ulls mostraven una mirada cansada. Coffin hi va veure tristor i abatiment, però també, allà dins, un coratge poc corrent. Sarah era de les que ho deien tot amb els ulls. D'ací a uns anys, es va dir el detectiu, aquella joveneta podria ser capaç d'enamorar qualsevol amb una simple mirada. D'enamorar-lo, o de matar-lo.

–Has passat tot el matí ací, com un estaquirot. Que esperes algú? –li preguntà el detectiu.

–És vosté Samuel Coffin, el detectiu Samuel Coffin? –digué ella.

Sorprés, el detectiu va fer una quasi imperceptible afirmació amb el cap. No s'esperava que aquella desconeguda el poguera conèixer.

Aleshores, Sarah allargà una mà tancada, com si li volguera donar alguna cosa. Coffin, més sorprés encara, va parar la mà. Sarah hi deixà caure el que duia a la seua. La targeta de visita plegada i cinc penics. Coffin va desplegar la targeta.

SAMUEL COFFIN - INVESTIGACIONS
(DETECTIU DE L'AGÈNCIA PINKERTON)

LOMBARD STREET 6, 2-C
LONDRES

El detectiu no va dissimular la seua estranyesa quan es topà amb una de les seues targetes. Mirà a dreta i a esquerra del carrer. No hi va trobar res de sospitós. La gent, poca, anava i venia fugint de l'oratge fastigós. De seguida, mort de curiositat, el detectiu convidà Sarah a acompanyar-lo dalt, al despatx. Sarah feu que sí amb el cap. De camí, pujant per l'escala, ella es va presentar.

–Em diuen Sarah Bailey –va dir–. Vinc de Whitechapel.

Al detectiu li va sonar el nom. L'havia llegit poc abans en el diari. Havien matat algú per allà.

Un cas de cinc penics

Així que van entrar a l'oficina, Sarah es va sentir meravellada per l'elegància del salonet. No estava acostumada a veure's envoltada de mobiliari luxós, prestatgeries de llibres i catifes turques. Sa casa eren quatre parets, amb uns llits, un parell de taules, unes cadires coixes i una llar de rajoles que feia d'estufa i de foguer.

El detectiu va deixar l'abric i el barret al penjador i la convidà a seure al sofà mentre ell ocupava la butaca. Va deixar la targeta i els penics que encara duia a la mà a la tauleta de banús. Tot seguit, es va encendre un havà.

–M'expliques això? –preguntà a continuació assenyalant els diners i la targeta.

–Han raptat la meua germana. Es diu Molly –va ser el primer que va dir Sarah–. Se l'han enduta. L'he de trobar. És la meua germana. Necessite que algú m'ajude. Si no m'ajuda ningú, la perdré. Ho sé. Té dèsset anys. Només que ens tenim l'una a l'altra i l'he de trobar.

Sarah va dir tot allò sense deixar de mirar el detectiu als ulls. Sense por. La seua veu sonà dura, amb el to de qui ha pres una decisió irrevocable. Coffin no va necessitar molt més per a adonar-se que Sarah, a pesar de la poca edat que

aparentava, tenia poc de moixa. Per un moment, pensà que devia haver crescut a martellades.

–Ho has comunicat a la policia? –va preguntar el detectiu.

Sarah afirmà amb el cap.

–Ahir em vaig passar el dia de comissaria en comissaria i en cap m'han fet cas. A la de Lemman Street vaig trobar-ne la targeta.

–Quina casualitat! A la comissaria de Lemman tinc un bon amic. És inspector.

–A mi no em va atendre cap inspector, sinó un poli uniformat que no feia més que parlar amb un altre que hi havia en una altra taula. Feien comentaris sobre vosté i sobre com devien ser els delinqüents americans. Tenia la seua targeta a la taula. Li la vaig pispar.

Coffin va moure el cap com si no se'n sorprenguera.

–De manera que tens els dits llargs –murmurà.

–No soc cap lladregota, si és el que pensa.

–I els teus pares, si és que en tens, què en diuen?

Sarah feu mala cara.

–Mon pare sí que era un lladre. Va passar un any a Newgate. El van tancar per furta de roba estesa i vendre-la en botigues de segona mà. Quan va eixir, se n'anà de fogoner en un vaixell. Fa dos o tres anys que no en sabem res. I val més així. Ell no ens volia, i nosaltres a ell tampoc.

–I ta mare?

–Ma mare és una borratxa –continuà Sarah–. De vegades treballa a les vesprades cosint botons d'abrics. «Doncs, que li vaja bé», em va dir quan li vaig contar què havia passat. Ni li va importar ni va preguntar res. Havia passat

la nit fora de casa. Crec que ni es va assabentar del que li vaig dir.

–I què va passar?

–Que ens volgueren raptar, a la meua germana i a mi! Però jo vaig aconseguir escapar.

Sarah explicà que vivia a Rutland Street, a uns carrers de l’Hospital de Londres. Ella i la seua germana treballaven de cosidores en una fàbrica de roba.

–Dotze hores diàries per uns xílings a la setmana –va dir.

Quan se les intentaren endur eren a casa, a soles. Va ser dilluns de nit. Era una nit de boira espessa. La mare havia eixit a fer una volta per les tavernes del barri, com feia sempre. Mentre sentia la declaració de Sarah, Coffin donà quasi per fet que la mare es devia dedicar a la prostitució, com moltes altres dones sense suficient empara econòmica.

–Dos canalles ens entraren per la porta –continuà Sarah–. La van tirar a terra. Hi van entrar a la valenta i se’ns van llançar damunt sense dir ni mut. A Molly un la va deixar inconscient d’un mastegot. La va callar en sec. Jo vaig poder esmunyir-me de l’altre i vaig fugir. S’emportaren la meua germana en un carruatge que els esperava al cantó del carrer. Quan vaig tornar a casa de matinada, només hi era ma mare, mig adormida, però la meua germana no.

Coffin li pegà voltes a la informació. Fumà. Per tot el que havia dit Sarah, podia fer-se una idea del cas. Sarah vivia a Whitechapel. Pel que sabia, aquell barri era un niu de bergants, delinqüents i gent de mala vida. Coffin l’havia visitat en alguna ocasió per a reconèixer el territori. No el va

sorprendre trobar-s'hi londinencs respectables amagant-se davall dels barrets de copa alta quan eixien dels bordells. En qualsevol cas, no calia ser molt llest per a donar per fet que ni Sarah ni la seua germana Molly havien crescut entre decència i honorabilitat. Als barris rics, els joves aspiraven a bons treballs; les joves, en la seua major part, a fer d'institutrius o a casar-se i formar una família respectable i respectada. Però els londinencs respectables consideraven Whitechapel un abocador on borratxos, prostitutes i brèttols donaven curs als seus vicis escarbant en el seu mateix fem. Allò era com un món a banda.

—En coneixies cap, dels que us atacaren? —preguntà el detectiu.

—Un crec que l'he vist un parell de vegades pels escorxadors —contestà Sarah—. Sempre va vestit amb una jaqueta de pana. Duia un puny d'acer a la mà esquerra. L'ha de dur a l'esquerra perquè li falten dos dits a la dreta. Va ser qui em volgué enxampar. Però li van faltar dits.

El to sorneguer de les últimes paraules feu somriure Coffin.

—A l'altre no l'havia vist mai —va afegir Sarah—. Si l'haguera vist abans, l'hauria reconegut. Té una cicatriu al front i nas de boxejador.

—I els diners? —digué el detectiu assenyalant els penics que hi havia a la taula.

Sarah els va mirar.

—És tot el que la meua germana i jo teníem guardat. Li pagaré més si m'ajuda. Li ho promet. Aconseguiré diners. Sé com fer-ho. Però ajude'm.

Aquell «Sé com fer-ho» va sonar al detectiu d'allò més descoratjador. Sabia de sobra com de fàcil podia resultar a qualsevol dona guanyar-se unes monedes a Whitechapel. I els borratxos viciats pel sexe perdien el cap i l'oremus per les jovenetes. Però ell havia sigut un agent de la llei. L'ofenia que Sarah el prenguera per un malànima o per un abusador. Els diners no ho eren tot, encara que entenia que Sarah no compartira el seu punt de vista.

–No cal que pagues més –va dir–. Cinc penics seran suficients... si acceptes el cas.

–I què he de fer perquè l'accepte? Demane'm el que vulga.

En sentir això, Coffin va donar per fet que Sarah l'estava tractant com a un d'aquells borratxots de Whitechapel. Indignat, s'alçà brusquement de la butaca.

–Que no teniu dignitat, allà d'on vens? –digué amb to agre.

Sarah no li va defugir la mirada.

–Tenim dignitat –contestà–. Però també tenim fam, i fred, i canalles que raptin germanes.

El detectiu va encaixar el contracolp amb esportivitat. Somrigué. Li agradava Sarah. No es deixava intimidar fàcilment. Era com un cartutx de dinamita amb una metxa molt curta.

Durant uns segons, Coffin anà amunt i avall pel saló, sospesant els elements del cas.

–No ets de família rica –digué poc després mentre s'acariciava la barbeta afaitada–. Per tant, els diners no deuen ser el motiu principal del rapte, si és que d'això es

tracta. Potser alguna relació térbola de la teua germana amb algun xicot haja provocat que...

–Molly no tenia relacions amb ningú. Jo ho sabia.

–N'estàs segura?

Sarah el va mirar molt seriosa.

–Jo ho sabia –repetí.

Coffin feu que sí amb el cap.

–Molt bé.

–Però què li poden haver fet? No vull pensar que estiga morta.

Un gemec intentà obrir-se pas entre les paraules de Sarah. Sarah se l'engolí, però no pogué evitar que els ulls se li enllagrimaren.

–No avances esdeveniments –digué Coffin–. Un rapte quasi sempre implica intencions deshonestes que acostumen a acabar malament. Però, si només us volgueren mortes, no s'haurien molestat a intentar raptar-vos. I que us volgueren vives per a fer-vos qualsevol cosa i matar-vos després no té massa sentit. Els violadors acostumen a actuar a soles, no en parella. Pel que m'has contat, açò té més pinta de ser un segrest amb diners pel mig. Però segrestar-vos per a demanar un rescat tampoc té sentit si els diners no us xorren de les butxaques. I pel teu aspecte no sembla que siga així. No t'ho prengues malament.

–No ho farà. No tenim un clau. Ens limitem a malviure del poc que guanyem. Però, si desapareguérem, ma mare segurament convidaria les amigues a una ronda.

–No sembla que us tingueu molta estima.

—No ens en tenim. Per a ella només que som una càrrega. Fins i tot, he arribat a pensar que podia haver sigut ella la que ha planejat tot açò.

Coffin tornà a ocupar la butaca. Tornà a fumar.

—Això és poc probable —digué—. El segrest de qualsevol sempre té un preu. I car. No crec que ta mare el poguera pagar.

—Ma mare no necessita diners per a pagar favors —digué aleshores Sarah, molt seriosa.

El detectiu es quedà mirant-la. Sabia molt bé a què es referia.

—Ja m'ho imagine —va dir.

Durant uns segons, entre tots dos va planar un silenci tens. Coffin s'adonava que Sarah Bailey, sense ser-ne conscient, l'acabava de posar contra les cordes. El cas plantejava al detectiu un dilema moral, un d'aquests que li asseguraven nits horribles. No s'havia considerat mai un sant, però tampoc era dels que defugien responsabilitats. I aquella joveneta s'havia emparat en ell. Pel que pogué deduir, ell era tot el que tenia. Ell, i cinc penics.

—M'ajudarà? —preguntà Sarah.

Coffin va encreuar les cames.

—Li pagaré més, ja li ho he dit. Siga com siga. Sé què fer o a qui encomanar-me si cal.

—Els meus honoraris no passen per guanyar-me la dignitat de ningú. No tornes a insinuar res així si vols que t'ajude —digué Coffin amb contundència.

Sarah abaixà la mirada, com avergonyida.

—Però ho farà? M'ajudarà? —preguntà.

–M’has donat cinc penics de bestreta. No tots els clients afluïxen tan fàcilment abans de plantejar-me el cas. I no és perquè no en tinguen, de butxaca, sinó perquè són uns agarrats.

El pit de Sarah deixà anar una alenada, com si s’acabara de traure un gran pes de dins.

–Però tens on anar? –preguntà el detectiu.

–No tornaré a ma casa, si és el que vol saber. Ho vaig fer dimarts de matinada per veure si la meua germana hi era, però vaig tocar el dos i ja no pense tornar-hi. Tinc por que aquells dos vulguen acabar la faena. No em deixaré veure per allà. Ni per la fàbrica. De segur que a hores d’ara ja ens han acomiadat. Acomiaden tots els que hi fan tard un sol dia. No valen excuses.

–Però tens on anar? –va repetir el detectiu.

–Me les apanye. Em faig a tot. Fa dues nits queestic fora de casa. A més, Londres és ple de túnels del ferrocarril. Ja me n’he afillat un. Davall de terra no fa tant de fred com fora, sap? Fins i tot els gossos s’hi refugien.

–Vols dir?

–Entre els ponts, els túnels del ferrocarril i la xarxa del clavegueram, tinc on triar per deixar-me caure.

Coffin era conscient del que estava a punt de dir. El cas de Sarah no sonava massa sorprenent, però s’olorava que Sarah tenia les de perdre si eixia per la porta per a apanyar-se-les a soles. Sarah no era com cap client dels que havia tingut des que estava a Londres.

–Si vols et pots quedar amb mi fins que trobem la teua germana –va dir el detectiu.

–No, gràcies. Ja me les puc apanyar. No soc cap aprofitada.

–Si et quedares, no ho hauries de ser. Em podries fer d'ajudanta. Al capdavant, seria com si pagares els honoraris que no pots pagar. No t'ho prengues malament.

Sarah va sentir que li faltava aire al pit. La proposta sonava bé. Massa bé. Sonava tan bé que no l'arribava a entendre.

–Vol que li faça de criada? –preguntà amb el cap mig inclinat, com si no ho acabara de veure.

–De cap manera! –es mostrà ofès el detectiu, i va saltar de nou de la butaca–. Soc de Pennsilvània. Ja he complit els seixanta i me les he vist amb lladres de bestiar, amb assaltadors de bancs, de trens, i amb vaguistes i pistolers de tota classe. Passava la major part del temps entre Illinois i Nova York. Creus que duia una criada darrere per a raspallar-me el cavall o netejar-me les botes?

–Supose que no –digué Sarah, sorpresa per la reacció del detectiu–. Només volia saber de què anava això de fer d'ajudanta.

El detectiu va fer una inspiració profunda. Els anys l'havien convertit en un llop solitari. No tenia esposa, ni fills, ni ningú a qui retre comptes. Una vegada va tindre una nòvia. Es deia Martha May. El va deixar pel fill d'un ramader. Coffin ho va entendre. A Martha May li van resultar més segures les vaques que les colles de bandolers que podien deixar-la viuda de la nit al matí. Però el món no tenia per què saber-ho, això. I quan Coffin esclafia com un tro, sempre s'adonava massa tard que res justificava que actuara així.

–Faré d'ajudanta, si vol –digué Sarah–. Al cap i a la fi, si solament es tracta d'això, és un bon tracte. Sé agranar, i llavar, i llegir un poc...

De sobte va ser el detectiu qui va inclinar el cap.

–El cas és... que no pensava precisament en graneres –murmurà.

–Què vol dir?

Coffin va observar el vestit esparracat, la capa descolorida i esfilagarsada, les sabates, els cabells despentinats.

–La veritat és que no sé si t'agradara fer d'ajudanta. Potser t'has precipitat acceptant la proposta.

–Però què vol dir?

–Seguirem l'única pista que tenim del cas. Supose que coneixeràs el teu barri. És gran.

–Me'l conec com la palma de la mà. Des de casa fins al riu, i des del riu fins als molls de Santa Caterina.

Coffin es va donar per satisfet amb la resposta.

–Aleshores, em faràs de guia –digué–. Buscarem el teu segrestador sense dits pels escorxadors que pugues conèixer.

–Res més fàcil.

–Però vestida així et faràs veure massa.

–Que em faré veure massa?

–Per això et deia que no sé si t'agradarà fer d'ajudanta.

El detectiu va apagar l'havà i es tornà a posar l'abric i el barret. Consultà el rellotge de butxaca.

–S'ha fet un poc tard. Tens gana? En parlarem fent un mos –digué tot seguit.

Sarah no semblà sentir res més. Estava famolenca.